

LA GLOSSA DELS ANHELS

He sofert tant, Senyor, que no més una mica de cel blau reflectint-se dins les nines m'apar una felicitat pregonia, i em deix el cor tranquil i el front llis. El meu anhel, però, cerca el redós d'una horta voltada de quatre parets blanques, a una banda un pou i a l'altra un banc de pedra sota una acàcia d'or. I asseguda en el banc una dona; i en la seva falda la meua testa reposant. Esguardar-la i cloure els ulls. I sentir trèmer son cos per la joia del gaudi assolit. I no gosar obrir els ulls per temor d'ésser somni la companya, i per a resar amb més fervor l'oració de la meua joventut.

—He sofert tant, Senyor, que els meus anhels no són pas una follia, i prou meresc un premi de més vàlua que una mica de cel blau reflectint-se dins les nines. Les nines dels meus ulls que prou emmalaltiren amb el plor, i els meus parpres que mai no s'han dormit sota la calma del front llis, ni damunt la flor d'un somriure! Ni el coixí del meu jas he trobat tou i l'alba no m'ha despertat amb una cançó en la gorja.

—He sofert tant, Senyor, que mon camí emprès l'albiro llarg, àdhuc que el volti el cel blau i jo tingui el cor tranquil. Mostreu-me'n un altre que condueixi al portal de l'horta de quatre parets blanques, a una banda un pou, i a l'altra un banc de pedra sota una acàcia d'or. I una dona asseguda en el banc. Digueu-me, Senyor, si se m'obriran de bat a bat les portes en trucar-hi amb el puny del meu gaïato, i si a la llinda he de despullar-me la capa polsosa dels camins per trobar més dolça l'ombra morada de l'acàcia i més fresca l'aigua del pou. I digueu-me, també, si a la dona asseguda en el banc, li plaurà que li resi—els capvespres, en encendre's el primer estel i en plegar les colomes el vol en el brocal,—l'oració de la meua joventut. I si l'embriagarà l'encís, i si podré tancar les portes de l'horta, i, per tal de no poder obrir-les mai més, llançar la clau al fons del pou.

A. FUSTER VALLDEPERAS